

Forfatter: Ingemann, B. S.

Titel: Udrag fra Valdemar Seier

Citation: Ingemann, B. S.: "Valdemar Seier", i Ingemann, B. S.: *Valdemar Seier*, udg. af Marita Akhøj Nielsen , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, i samarbejde med Nyt Dansk Litteraturselskab, cop. 1987, s. 117. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-ingemann02-shoot-idm140036558115824/facsimile.pdf> (tilgået 23. april 2024)

Anvendt udgave: Valdemar Seier

han – saa kommer I maaskee marere til Schwerin, end I lyster; thi hører jeg ret paa eders Tungemaal, og lyver ikke eders blaa Pigeoi-ne, var jer Moder fra hin Side Elben.»

«Og derfor skulde jeg ikke være velkommen i Schwerin mener I?» spurgte Otto hastig og boiede allerede Knæet for at spore sin Hest.

«Hvis det er sandt, hvad man siger, at den danske Hær har huseret slem i Pommerland og vil gæste Schwerin idag eller imorgen, saa behøver I ikke at jage Livet af jer gode Hest, unge Herre, for at komme i sorte Grev Henriks Hundehul. Giver I mig derimod en Haandfuld af eders fine Guldstykker, skal jeg skaffe Jer sikker tilbage over Grændsen.»

«Hvor Kongen af Danmark er Lehnsherre, – svarede Otto stolt – behøver ingen Dansk at købe sig Sikkerhed; i alt Fald betaler jeg den heller med Staal, end med Guld. Farvel!» dermed sporede han sin Hingst og foer afsted for at indhente den fremmede Rytter, der skulde samme Vei, som han.

Verten loe haanlig efter ham: «rid du kun, dumme Grønskolling! – mindele han – du kommer tidsnok; havde vi saa sandt din Konge og hans dumdristige Søstersønner her ene, saa skulde I ikke prale ret længe med jer Lehnshoied.»

Efter et stærkt Firspring af nogle hundrede Skridt indhentede Otto den fremmede Rytter og spurgte, om han kunde gøre Følgeskab med til Schwerin.

«Det kan du gerne, unge Springfyr! – svarede Rytteren med en dyb og raa Stemme – hvis du har Lyst til at see hvorluude Grev Henrik vender det Hvide ud af Øinene mod de danske Dreng; vil du ellers gælde for en ægte Tydsker, skulde du tage Munden lidt mere fuld, naar du nævner vor gode Staa Schwerin.»

Rytteren, som gav ham dette Svar, var en svar bredskuldret Karl med sort kruset Skjæg og i tung krigersk Rustning; han bar en stor lodden Stridshue med et Vildsvinehoved, som sad ham dybt ned over Øinene, og hvorpaa Hugtænderne stak frem over Panden som et Par Horn og gav ham et vildt og frygteligt Udseende. I en Rem over Skulderen bar han en klirrende Staalbue med et stort Pilekogger og ved hans venstre Hofte hang der et langt Slagsværd, som det syntes at høre Kæmpekraft til at løfte.

Grev Otto betragtede sin drabelige Sidemand nøie, og indsaae strax, at han her gjorde klogest i at holde Fred, uagret Blodet kogte i